

Cum Philippus rex Macedonum, natus Amytna (Ablativ)/filius Amyntae, omni fere tempore in negotiis belli occupatus esset, tamen semper quoque liberalibus litteris se dedit / tamen a studiis humanitatis numquam afuit.

Itaque maxime eius interfuit Alexandrum, filium suum, a pueritia non solum vires corporis, sed etiam ingenii exercere.

Cum secum deliberaret, a quo Alexander optime educari posset, meminerat Nicomachi, qui medicus patris sui fuerat et sapienter (sapientibus verbis) colloqui solebat.

Etiam meminerat Aristotelem, filium Nicomachi, (in urbem) Athenas missum esse, ut a Platone de recte vivendo disceret.

Philippus dixit: „Quis Alexandrum melius educare possit/potest Aristotele, qui omnibus discipulis Platonis praestare dicitur / quem ... praestare audivi?

Non solum unus, sed etiam multi amicorum mihi narraverunt eum sapientissimum omnium eorum esse, qui in Academia litteris student / omnium discipulorum Platonis esse.

Cui potius confidere possim quam viro / ei, cuius patri pater meus maxime confisus est?

Itaque id curabo / nitar, ut Aristoteles filium meum omnia doceat, quae cognovisse/ scire probos reges oportet“.

Cum primo consilio laetaretur, postea in animum induxit / animadvertit / ei in mentem venit Aristotelem, quem in Macedonia natum esse constat, nunc Athenis versari.

Filio regis indignum esse, qui extra fines patriae educetur. Itaque id necesse esse Aristotelem magno praemio oblato orare / magna mercede praemiisque precari, ut in patriam redeat / revertatur.

His consiliis impulsus/adductus/commotus Philippus litteras scripsit, quas scriptor quidam Romanus maxima arte conscriptas ducit / arbitratur.

His litteris (com)motus Aristoteles in Macedoniam rediit/revertit, ut Alexandrum ibi doceret.